

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

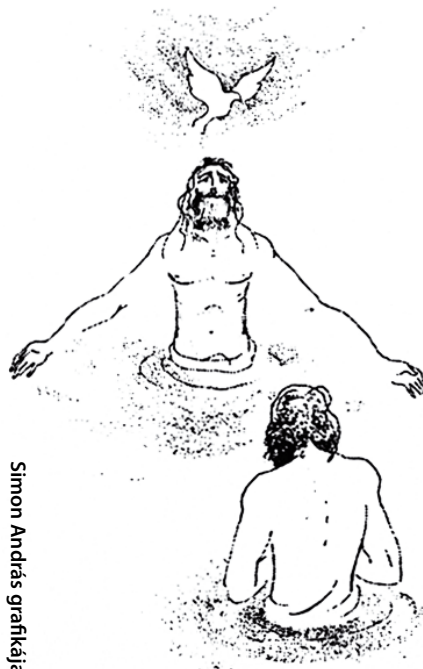
Urunk megkeresztelkedése

„Akkor Jézus Galileából Jánoshoz ment a Jordán mellé, hogy megkeresztelkedjék. János azonban igyekezett visszatartani őt: »Nekem van szükségem a te keresztiségedre – mondta –, és te jössz énhez?« Jézus így felelt: »Hagyd el ezt most! Úgy illik, hogy teljesítsük mindazt, amit méltányos.« Erre odaengedte. Megkeresztelkedése után Jézus azonnal feljött a vízből, mire megnyílt neki az ég, és látta, hogy Isten Lelke galamb képében leereszkedik, és rászáll. Akkor a mennyből ez a szózat hangzott: »Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik.«”

Urunk megkeresztelkedésének jelenetét két szélsőséges felfogásban értelmezik. A naiv felfogás szerint ez így, ahogy Máté evangéliumában le van írva, külsőleg látható módon megtörtént. „Hang hallatszott az égből: »Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik!«” Ám ha ez így külsőleg megtörtént volna, ha a körülállók mind hallották volna az égből jövő kinyilatkoztatást, akkor nem kellett volna az Úr Jézus dicsőséges test szerinti feltámadására és a Szentlélek eljövételére várni, hogy felismerjék az emberek, hogy Jézus az Isten fia. A másik, a „tudományos” magyarázat odáig megy, hogy ezt a jelenetet csupán teológiai elbeszélésnek tartja: a pünkösöd utáni, Jézus istenségében hívő keresztény közösség találta ki, hogy hitét megfogalmazza. Tehát ez nem történelem.

Úgy tűnik, az előbbi vélemény tudatlan naivitás, az utóbbi tudós naivitás. Az evangéliumok igazsága és valósága mélyebben van. Ez az esemény valódi esemény. Valóban megtörtént, de nem külsőleg, hanem belsőleg, egyedül Jézus számára. Erre utal Máté evangélista, amikor ezt írja: „Mihelyt feljött (Jézus) a vízből, íme, megnyílt az ég, és látta Isten Lelkét galamb módjára magára szállni.”

Tehát ő látta, nem a nép. Lukács evangéliuma még világosabb ebből a szempontból. Ott Jézus imádkozik, és imádság közben nyílik meg az ég az ő számára.

Simon Andrács grafikája

Rendkívül súlyos fordulat ez Urunk, Jézus életében. Eddig nem hirdette Isten országát, most a Jánostól felvett keresztiség (alámerülés) után hirdetni kezdi. Olyan időpont ez a szinoptikus evangéliumokban, sőt a János-evangéliumban és az Apostolok cselekedeteiben, hogy semmi sem bizonyosabb ennél. Az pedig, amit hirdet, kapcsolatban van ezzel az eseménnyel, az alámerüléssel. Egész tanítása, ami mostantól kezdődik, arról szól, ami most benne tudatosul: nemcsak ő az Isten fia a Lélekben (ennek nem kellett hirtelen tudatosulnia), hanem máától kezdve hirdetője is ennek a kapcsolatnak embertestvérei részére. Most kapott az Atyától indítást arra, hogy megnyissa az emberek számára azt

a kapcsolatot, amelyen ő van az Atyával öröktől fogva. Ez az Isten országa!

Nem megtérés ez, mint Saul esetében, aki a damaszkuszi úton találkozik a föltámadt Krisztussal. Jézusnak nincs szüksége megtérésre, de még csak olyan megvilágosodásra sem, mint nekünk, akiket csecsemőkorban megkereszteltek, de egy nap a hitoktatás és Isten kegyelme révén megvilágosodunk, és tudatosul bennünk, hogy mi az isteni természet részeseivé lettünk (1. 2Pét 1,4).

Nem is olyan esemény ez, mint a proféták meghívása, akik élték a maguk mindennapi életét, míg egy látomásban, hallomásban, hatalmas isteni közbelépésben meg nem kapták a küldetést, hogy menjenek, és ezt vagy azt a konkrét üzenetet hirdessék Izraelnek.

Urunk, Jézus nem mást hirdet, mint saját benső világát, az Atyával való örök kapcsolatát. Előtte sem ennek tudata nélkül élt Názáretben, de eddig nem kapott az Atyától arra kifejezett küldetést, hogy szavakban és tettekben hirdesse és nyissa meg az ő benső kapcsolatát (Atyjával a Szentlélekben) az emberek számára, hanem csak csendben élje.

Ezért majd a végső kinyilvánulás (keresztthalál, feltámadás, Lélek-kiárasztás) után Jézus harmincéves rejtett élete is üzenetvé válik minden ember számára. Nem így a profétáké. Jellemző, hogy azok meghívásuk előtti életét meg sem írják, nemhogy gyermekkorukat vagy fogantatásuk eseményét.

Minél mélyebbre merül a mi imáadásra méltó Urunk az emberi lét mélységeibe – ez a vízbe merülés a halálunkba való elmerülést is jelképezi –, az Atya annál inkább magáénak vallja, és minél inkább az Atya fiának tudja magát a mi Urunk, annál inkább vállal minket. Mindez a Szentlélekben történik. Ő a „kapocs” – a „kötelék” (vinculum caritatis) – nemcsak az Atya és közte, hanem a Szűz méhétől kezdve köztünk és öközötté, emberi természetében.

Barsi Balázs

Részletek az év végi hálaadás és beszámolóból

2009. december 31.

A legegyszerűbb reggeli és esti imádságunk is hálaadással kezdődik: „Szívem első gondolata hozzád száll fel, Istenem, te őriztél meg az éjjel, maradj ma is énvelem.” Illetve: „Ó, édes Istenem, hálát mond a lelkem, hogy egész napon át úgy szeretél engem.” Ennek az évnek a befejezése is hálára, köszönetre indít minket Isten iránt. Először is azért, hogy megértük. Aztán ezen túl is, gondolom, mindenkinek van miért hálát adni, hiszen Isten nem csak a kellemes, általunk jónak ítélt dolgokon, eseményeken, hanem a kellemetlenként, rosszként megélteken keresztül is nevel, önmaga felé növel minket, ha azt jó lélekkel, iránta való szeretettel elfogadjuk. Most kicsit azt tekintsük át, hogy – a plébánia szemüvegén keresztül – a közösségünk életében milyen dolgok, események tartozhattak bele ebbe.

A magyar kereszténység május 9-én emlékezett meg szent életű első királyánknak, Boldog Gizella halálának a 950. évfordulójáról. A jubileumi Gizella-napot a várban tartottuk ünnepi szentmisével.

Az idei év Szent Pál éve volt, amelyről Szent Pál életét és munkásságát bemutató előadás-sorozattal emlékezünk meg templomunkban május és június hónapban.

A januári ökumenikus imahét keretében nálunk Isó Zoltán evangélikus lelkész tartott igehirdetést.

Február első szerdáján dr. Bogner István egyetemi tanár ismertette boldoggá avatás előtt álló nagynénje, Bogner Mária Margit vizitációs nővér életútját templomunkban.

Az első egyházközségi farsangi bált február 21-én rendeztük meg a közösségi házban.

A húsvét ünnepére Takáts István atya tartotta lelkigyakorlattal, a keresztúti imádságokkal, szentgyónással, a nagyheti szertartásokkal készültünk fel.

Április 16–19. között egyházközségi zárandoklatot szerveztünk Lengyelországba, az Isteni Irgalmasság-búcsúra Rostetter Szilveszter vezetésével.

A Regina-klub húsvét után megkezdte működését a közösségi házban. A karitászcsoporthoz tagjai hétfőnként délelőtt 9-től szeretettel várnak mindenkit, aki szívesen tölti szabadidejét tartalmasan, keresztény közösségben.

Két év kihagyás után harmadszor rendezték meg hitoktatóink a nyári napközis tábort június 16–19. között a közösségi házban.

A plébánia fiataljaival júliusban Mencshelyen tartottunk nyári tábort. Szeptembertől folytatódtak a hittanórák az iskolákban és a plébánián.

A hagyományos szeptemberi egyházközségi zárandoklatunkat ebben az évben Búcsúszentlászlóra szerveztük, Zalaegerszeg és Keszthely érintésével. Szeptemberben befejeződött templomunk külső felújításának az első üteme. A munkálatok közel 35 millió Ft-ba kerültek. Csaknem 12 millió Ft volt a restaurátori munka, 3,6 millió Ft-tal növelte meg a költségeket, hogy rossz állapota miatt nem tarthattuk meg a toronysisak faszerkezetét, hanem cserélni kellett, és több mint 8 millió Ft a toronysisak bádorgozása.

Hálásan köszönjük a testvérek eddigi adományait (kb. 7 millió Ft-ot kaptunk eddig a hívektől kifejezetten a templom felújítására), valamint itt köszönjük meg a Nyomdakész támogatását is, akik lemondtak a Regina Krónika novemberi nyomdaköltségéről, hogy ezzel is támogassák építkezésünket.

Szeptemberben megjelent a Schola Regina új CD-je is. A lemezen feltüntetett támogatók nagylelkű adománya fedezte a lemez kiadási költségeit, ezért a lemezért fizetett összeg adományként teljes egészében a templom felújítását szolgálja.

Október elején a különböző népek egyházi zenéjét bemutató koncertsorozat keretében szerepelt a Schola Regina Krakóban, Rostetterné Nagy Rita vezetésével a tynieci apátsági templomban szép sikerrel.

Október 27-én elköltözött az örök hazába szeretett lelkipásztorunk, Tóth

Gyula atya, a temetési szertartásokon és megemlékezéseken a kedves testvérek szeretetükről tettek tanúbizonyságot. Dr. Márfi Gyula érsek atya azonnali hatállyal ideiglenes kiségitő lelkipásztorként helyezte hozzánk László Dezső atyát, akit nagyon sok szeretettel fogadtunk.

Szent Miklós napjához kapcsolódóan ebben az évben is tartottunk a plébánián kézműves- és játszódélelőttöt, a hitoktatóknak és segítőiknek köszönhetően.

A szentségimádási napunkat a szokott módon tartottuk meg december 8-án. Az adventi készületünket tudta szolgálni, hasonlóan a hajnali szentmise is, amelyeken a szokott buzgósággal vettek részt a kedves hívek.

A plébániai karitászcsoporthoz ebben az évben mintegy 27 rászoruló család tudott segíteni a testvérek karácsonyi adományából, a közösségi házban pedig már harmadik alkalommal szervezték az időseknek és egyedülállóknak hangulatos karácsonyváró rendezvényt. Szentestén hagyományosan a fiatalok és a gyerekek színvonalas betlehemes játékával hangolódhattunk az ünnepre, köszönet a rendezőknek, hogy évről évre megajándékoznak minket vele. Többségükben folytatódtak a meglévő közösségek, imaalkalmak is. Istennek hálát adunk ezekért is.

Az Isten iránti hálához hozzá kell kapcsolnunk az emberi köszönetet is. Köszönetet mindazoknak, akik imádságukkal, munkájukkal, tanácsaikkal, adományaikkal segítettek közösségünket és építették Isten országát. A templomi tevékenységükért Apollónia nővérnek és segítőinek, orgonistánknek, énekeseknek, ministránsoknak. A plébániai tevékenységért az irodai és a karitászszolgálatot végzőknek, hitoktatóknak, újságszerkesztőknek és -íróknak, templomatyánknak a ház körüli teendők végzésében, a templom és a plébánia takarításában és más egyéb tennivalókban segítőiknek, a közösségvezetőknek és mindazoknak, akik bármilyen módon részt vet-

tek a munkánkban. Isten adjon jutalmat mindannyiuknak, és segítsen miniket kegyelmével továbbra is, hogy folytatni tudjuk az ő szolgálatát.

Vianney Szent János halálának 150. évfordulójához kapcsolódóan XVI. Benedek pápa Krisztus hűsége, a papok hűsége mottóval a papoknak szentelt év

meghirdetését jelentette be március 16-án a Kléruskongregáció plenáris ülésén Rómában. A Szentatya Jézus szentséges szíve napján, június 19-én vesperás keretében nyitotta meg az évet, ez alkalomra az arsi plébános ereklyéi Franciaországból az Örök Városba érkeztek. A 2010. június 19-ig tartó esztendő

során Benedek pápa a világon élő valamennyi pap védőszentjévé nyilvánítja Vianney Szent Jánost.

S amikor most hálát adunk, kérjük egyúttal Istent azért is, tegye szívünket nyitottá és készséggé, hogy indításait kövessük az új évben is!

Pásztorjáték 2009

Karitás

Kedves Testvérek!

Ezúton mondunk köszönetet egész évi támogatásukért, melyet a karitászcsoporton keresztül a rászoruló testvéreinknek adományoztak. A jó Isten adja vissza százszorosán!

A 2009-ben kiosztott pénz- és élelmiszeradományok a lap alján lévő táblázatban láthatóak.

Egész évben összesen 403 ezer forint ér-

tékű készpénzt, illetve élelmiszer-utalványt tudtunk kiosztani. Ezenfelül karácsonykor 46 csomagot – megközelítőleg 3-4 ezer forint értékben – a családoknak és egyedülállóknak, valamint 14 figyelmességi kis csomagot készítettünk. Néhány alkalommal gyógyszertámogatásra is futotta.

Örömmel számolunk be arról, hogy a plébánián 25 főt láttunk vendégül karácsony előtt. A Kolping Család Egyesületének ezúton mondunk köszönetet a szép műsorért, mellyel megörvendeztették a meghívottakat és bennünket is.

Kérjük Önöket, hogy amennyiben ismernek vagy kapcsolatba kerülnek olyan személyekkel, családokkal – a plé-

bániához tartozó körzetből –, akik segítségre szorulanának, szíveskedjenek számunkra jelezni a plébánián 9–12 óra között a (88) 327-609-es telefonszámon vagy személyesen a csoport tagjainál.

Az alábbi idézettel kívánunk mindannyiuknak békés, boldog, Istentől megáldott új esztendőt!

„Nem az van, hogy kincset osztunk a szegényeknek, hanem azáltal, hogy mi lehajolunk egymáshoz, kincseket gyűjtünk magunk számára. És azt hiszem, hogy a jó cselekedet az embert jobbá teszi, az önzés, a kapzsiság rosszabbá.” (Csaba testvér)

Karitászcsoport

Támogatottaink	HÚSVÉT		BEISKOLÁZÁS		KARÁCSONY		
	adomány	kapta	adomány	kapta	adomány	élelmiszeradomány	kapta
Óvoda	36 000	8 család	51 000	6 család	20 000	7 csomag	7 család
Iskola	32 000	7 család	58 000	7 család	15 000	5 csomag	5 család
Plébániai terület	42 000	16 család	110 000	1 család	39 000	34 csomag	34 család
Összesen:	110 000	31 család	219 000	14 család	74 000	46 csomag	46 család

Igent mondtam a hívásra

Beszélgetés László Dezső atyával

László Dezső atya november 4. óta ideiglenes kíséretként szolgál nálunk, a Regina Mundi egyházközségben. Kedves, közvetlen, de határozott egyéniségevel sokat segített nekünk az utóbbi nehéz időszakban, hogy magunkra találjunk. A beszélgetésből máris sokat megtudhattunk róla, mégis fontosnak láttam, hogy a Krónika olvasói megismerkedhessenek vele az itt elmondott gondolatain keresztül is.

Hogyan ért a váratlan hír, hogy ide helyeznek?

Éppen az érsek atya diszpozíciójára vártam Hévízen, a Szent Lukács idősök otthonának lelkipánczóájává nevezett volna ki. Szinte abban a pillanatban, ahogy Gyula atya haláláról értesültem, kaptam a telefonhívást, hogy fogadjam el kinevezésemet a Regina Mundiba.

Hogy érzed itt magad? Sokban különbözik az életmódod, a feladatköröd a hévízi Szentlélek-plébánián megszokottól?

Sokkal változatosabb. Hévízen káplánként dolgoztam plébános vezetése mellett, lelkipánczóként. Nagy különbség az, hogy itt egyedül, önállóan kell ellátnom a feladatokat, illetve nagyobb lelkipánczó szabadságot kaptam.

Az ideiglenesség tudata nem jelent bizonytalanságot vagy fennakadást a munkád végzésében?

Arra törekszem, hogy a rám bízott munkát lelkiismeretesen végezzem el, igyekszem legjobb tudásom szerint folytatni azt, ami Gyula atya halála miatt félbemaradt, annak tudatában, hogy az érsek atya bármikor elhelyezhet más egyházközség élére, vagy kinevezhet ide.

Nem lehetett könnyű egyik napról a másikra beállni egy ismeretlen helyre a szeretett pap halálát követően, kialakult szokásokkal szembesülni, azonosulni velük. Hogyan sikerült mindezt ilyen rövid idő alatt megoldanod?

Vannak az embernek alapvető képességei, lehetőségei és korlátai. Ezek között próbálok jó hajósként navigálni. Viszont vannak a fedélzeten olyan személyek, akik figyelnek arra, hogy ne hibázok, vagy felhívják a figyelmemet a szokásokra. Megpróbálok a munkámat az ő segítségükkel, szeretettel, másokra odafigyelve, velük együtt végezni. Eleinte valóban volt olyan érzésem, hogy hirtelen és gyors elvárásoknak kell megfelelnem. Gyula atya halálával támadt egy űr, amelyet lelkipánczó munkával gyorsan be kell töltenem. Próbálok ennek az elvárásnak legalább alapszinten megfelelni. Természetesen Gyula atyát nem lehet vele azonos szinten pótolni. Az én egyéniséggemmel, adottságommal próbálok hasonlóképpen folytatni az általa elkezdett munkát.

A lelkipánczó feladatok közül melyek állnak közelebb hozzád?

Érdekes módon a hároméves hévízi szolgálatom alatt könnyebb volt különbséget tenni a különböző tevékenységek között. Közel állt hozzám a hitoktatás, az idősökkel való foglalkozás, közösségi programok szervezése. Az itteni feladatok közül mindegyik közel áll hozzám. A Szilágyi-iskolában végzett nevelői munka, a plébániái bibliáórák, a közösségi találkozások kiegészítik egymást, mindegyik korosztállyal jól érzem magam. Sok érdekes, jóézésű, gondolkodó emberrel találkozom, akiknek jó meglátásaik vannak, szeretetet tudnak adni és elfogadni.

Hol nőttél fel, hol végeztél az iskoládat?

Komlón születtem 1979. július 5-én, de Dombóváron laktunk. Egy ikertestvérem és egy három évvel idősebb bátyám van. Édesanyám nyugdíjasként él, édesapám 5 évvel ezelőtt halt meg. Zenei általános iskolába jártam, később a szakközépiskolában férfiszabószakmát tanultam. Érettségi után a technikumi képzés következett, majd egy ruhaipari céghez mentem dolgozni szabásczként. Egy év múlva jelentkeztem a Veszprémi Hittudományi Főiskolára, és itt végeztem teológiai tanulmányaimat. 2005-ben szenteltek diakónussá, majd 2006-ban Jézus szíve ünnepén pappá. Egy évre Berhidára helyeztek diakónusi szolgálatra a saját kérésemre, mert szerettem volna megismerkedni a plébániái munkával. Pappá szentelése után az érsek atya káplánként Hévízre helyezett, ahol három évet töltöttem el.

Mikor érezted először Isten hívását a papi szolgálatra? Isten hogyan szólított meg?

Elég korán, már gyermekkoromban. Tanúságtévő, keresztény nagycsaládban nőttem fel. Kiváló hitoktatóim voltak, és aktív ifjúsági közösségeknek voltam a tagja. Már kora gyermekkoromban elképzeltem magam papi ruhában az oltárnál, de párhuzamosan futott a másik elképzelésem is magamról, ahogy a szabásczként alkotok új ruhákat. A szabadidőmet is ennek a két életcélnak rendeltem alá következetesen. Részt vettem ugyan a korosztályom szokásos tevékenységeiben is, de gyakran fordult elő, hogy amíg a többiek a labdát rúgták, én varrogattam. Egy kicsit furcsa bogárnak

Fotó: Demény Anna

is tekintettek a korosztályomhoz tartozók, de elfogadtak.

Amikor végül a papság mellett döntöttem, a családom és a környezetem is természetesnek találta, és az első perctől fogva örültek neki. Semmi sem tudott elteríteni más irányba, mert láttam magam előtt a célt. Éreztem, hogy be kell teljesítenem azt a küldetést, amelyre az Úr isten engem felszólított. Az igenlő válasz következményeként Isten meg is adja a szükséges kegyelmeket, hogy az úton haladva elérjem a célt, és a célon túl is találjak újabb célokat.

Soha nem voltak kétségeid?

Soha. Gyermekekoromtól kezdve alkalmasnak tartottam magam ugyan mind a családos életre, mind a papságra, mégsem volt kérdéses, hogy melyik az igazi. Ha most újra kellene dönteni, és fehér lappal kezdenék, akkor is ugyanerre az útra indulnék. Olyan életet kapok Istentől, amiért érdemes ezen az úton járni.

Mit választottál papi jelmondatodul?

„Nem a magam hasznára válaszoltam az Úr hívó szavára, hanem a jóakarátú emberek javára.” Szent Ferenc jelmondatát alakítottam át egy kicsit a saját egyéniségemnek megfelelően. Szolgálatom által másokat szeretnék elvezetni az Úr istenhez. Nagyon fontos, hogy észre tudjuk venni egymásban az értünk munkálkodó isteni szeretetet.

Mi lehet az oka az egyre csökkenő papi hivatásnak?

Nem hiszem, hogy hivatáskriszisa manapság, inkább értékrendválság. Az ember maga nem tudja eldönteni, hogy milyen értékek mellett döntsön. Ezt is elsősorban a családban lehet elsajátítani. Sok kincset ígér a világ, de amikor az ember hozzányúl, mint a homok, kifolyik a kezéből. Addig tűnik értéknek, amíg nem birtokoljuk, de amint a miénk lesz, máris szertefoszlik a varázsa, és valami másra vágyunk. Mindenki vágyakozik a boldogságra, de nagy különbség van abban, ki hogyan akarja elérni. Van, aki tárgyakkal bástyázza körül magát. Kényelmi környezetet teremt a maga számára, de ezzel csak látszatboldogságot teremt. Hamarosan rádöbben arra, hogy szenvedésmentessé tette az életét. Ha a szenvedés hiányzik az életéből, akkor éppen ez a luxusboldogság lesz a szenvedése, a keresztje. Depressziós lehet, és elszakadhat a humán értékektől, a közösségtől.

Szerinted mi az igazi boldogság? El lehet érni itt, a földön?

Isten belénk, teremtményekbe leheli a vágyat a boldogság iránt, és egyúttal lehetővé is teszi, hogy azt elérhessük. Akkor lehet boldog valaki az életében, ha önmagát megtagadva, képességeit, lehetőségeit mások szolgálatába állítja. Ettől lesz értékes az élete. Nemcsak a maga, hanem mások számára is.

Hogyan lehetne vonzóbbá tenni a katolikus keresztény életformát a fiatalok számára?

Katolikus anyaszentegyházunk hajója a sok társadalmi és gazdasági probléma között is szilárdan áll a tengeren, a világ mégis szeretné kikezdeni ezt a szilárd hajót. Sok egyházi botrány lát napvilágot, amellyel azt szeretnék bizonyítani, hogy ilyen a katolikus egyház. Ha az egyház megmarad az eredeti értékrendje mellett, akkor továbbra is vonzó lesz, mert kétezere éves értékrendet képvisel. A mai, magát modernnek vagy posztmodernnek tartó ember mindig újabbat és újabbat keres magának, míg végül nem talál ilyet, tehát a régi beválthoz kell szükségképpen visszatérnie.

Anyaszentegyházunk olyan evangéliumot hirdet, amely élhető volt az apostolok korában, és napjainkban is az. Nem az egyháznak kell változnia, hanem a világnak, ahhoz, hogy elfogadható legyen mindaz, amit az egyház hirdet. Hiszem és vallom, hogy a mai kutató, kereső ember is rá fog jönni, hogy az az úr, az a hiány az életében csak a jézusi úttal pótolható, mivel az értéket közvetíti.

A fiatalok ki tudják mondani az igent, ha olyan értéket látnak, amelyet egész életük során követhetnek, és amely szerint élhetnek. Ha van benne számukra következetesség és jövőkép, akkor ki mondják az igent arra, hogy keresztények, Krisztus-hívők akarnak lenni. Hiszem és vallom, hogy mindenki megszólítható.

Tudomásom szerint számos hívő, különböző közösségekből és korosztályokból, szeretné, ha nálunk maradnál, és te lennél az új plébánosunk. Mindössze két hónap alatt sikerült ennyire közel kerülnöd hozzájuk, bíznak benned, sőt meg is szerettek. Mi a titkod?

Nagy, bölcs lelkipásztorok szokták hirdetni, hogy ne a híveknek akarjunk megfelelni, hanem Istennek, Isten paran-

csainak, törvényeinek. Nem tudom, miből fakad a pap vonzó, sugárzó egyénisége. Talán az Úristentől kapott talentumok teszik. Ha egy lelkipásztor elássa a kapott talentumokat, a meglévőt is elveszi tőle, és másnak adja. Én úgy érzem, kaptam talentumokat, amelyeket kamatoztatni kell, nem elásni, mert aki sokat kapott, attól sokat kérnek számon.

Ha az érsek atya úgy dönt, hogy téged nevez ki hozzánk plébánosnak, mit tervezel a következő időszakra?

Úgy érzem, hogy az az út, amelyen Gyula atya elindult, kristályos, nagyon szép út. Lelekipásztori életének legszebb, bár legnehezebb szakasza is lehetett az itt eltöltött 15 év. Úgy gondolom, hogy a rendelkezésére álló időt úgy használta fel, mint egy jó szőlőművész. Isten ezért kihívta: jól van, fiam, dolgoztál eleget, menj be Urad örömébe. Viszont hagyott itt valamit, amit még tovább lehet fejleszteni. Úgy érzem, hogy a közösség szervezés, az egymás iránti bizalom megteremtése lenne a fontos. Tudjunk egymás felé megnyílni, és nem elszigetelődve, nem kritikusan véleményt nyilvánítva, előítéletekkel kell fellépni a közösségen belül, hanem ezeket legyűrve, tudjuk tovább építeni magunk számára is a közösségi létet, hogy érezzük, itt maga az Úr isten munkálkodik. Hiszem és vallom, hogy ebben a közösségben nagyon sok lehetőség van, hiszen a Szentlélek formálja és működteti. Ezt nap mint nap tapasztalom. Remélem, azért hívtam ide az Úristen, hogy a magam gyengeségéből is hozzá tudjak tenni egy keveset. Sok olyan embert ismertem meg, akivel fantasztikus dolgokat lehetne alkotni. A lelkipásztori munkát egyedül nem tudom elképzelni, csakis a közösséggel együtt. Élhető, vonzó közösségi életet szeretnék kialakítani, amelyben öröm részt venni. Akár egy összejövetelre, akár magára a szentmisére úgy indulhassunk, mint ha hazamennénk. Legyen meg az egyénben a vágy, hogy elmenjen, mert számítanak rá, mert fontos. El szeretném érni, hogy mindenki azt érezze, hogy ő számít. Nem csak nekem, a lelkipásztornak, hanem elsősorban Istennek. Ezt élje és érezze meg! Érezze meg, hogy az Úristen lakozik a mi közösségünkben!

Számomra ez a fontos. Számomra ez lenne a siker.

Demény Anna

Egy és más „nekrológom” mögötteséről

Kreschka Károly kántor úr cikke a Regina Krónika 2009. december 6-i számában (Nekrológok nekrológja) alkalmul szolgál arra, hogy vallhassak egy prédikációm „mögötteséről”, nevezetesen itt arról a bizonyos 2009. november 8-i esti misén elhangzotról, Tóth Gyula plébános úr halála miatt írt nekrológok „görcsöbe” helyezéséről.

Az csak önámítás, az eltávozott védése, hogy „búcsú nélkül ment el”, hogy bizonyára sok mondanivalónk lett volna még számára. Hiszen hányszor köszönt el jókívánságaival, áldásaival még hétköznap is, és nekünk is mennyi alkalom adódott arra, hogy „visszaköszönjünk”. Nekrológom mögött ebben a blokkban az a gondolat állt, hogy még a jámborok is kísértésbe esnek néha, hogy halogassák, amit megtennének, mert lesz még jövő vasárnap is. De ki szavatolja, hogy lesz? Jól felfogott érdekünk, hogy ne hagyjunk „befejezetlen mondatot”. Lényegre törő legyen a beszédünk, így elkerüljük az éjfélbe nyúló beszélgetést, és megszabadulunk attól az ítélettől is, amelyről írva van, hogy „minden feleslegesen kimondott szóról számot kell adnotok az ítélet napján” (Mt 12,37).

Az a bizonyos Nikodémus éjjel ment Jézushoz, mert félt az elvárásaitól (Jn 3,1). És mert emberek vagyunk, gyarlók, hétköznapiak, arra sem felesleges ráirányítani a figyelmet, hogy senki iránt se érezzünk ki nem beszélt feszültséget, haragot, mert csak magunkat öröljük, s erről is írva van: „A nap ne nyugodjék le haragotok fölött” (Ef 4,26).

Ami a bencés diákokat illeti, kántor úr a „dackorszakkal” mentegeti őt is, meg a többi, „jó családból” származót is. Az ember szabad akaratot kapott az Istentől. A „dackorszaknak” azonban illik befejeződnie az érettségig. Igaz, vannak „későn érő” típusok is. Örökös lázadók. Ezeket nem kell komolyan vennünk. Azokat azonban komolyan kellene vennünk, akik szerzetesi iskolában „vészték át” a dackorszakot. Ahol azért az ég tudományáról is hallottak egyet és mást, és nem csak a föld tudományáról. Kik lennének a pap segítői a legtermészetesebb módon, ha nem ők? Akik sokat kaptak, azoktól sokat is fognak követelni (Lk 12,48)! Nekrológom mögöttese ez volt a volt bencés diák

áldogálása kapcsán a templomkapuban.

Ami meg az én lelkiismeretemről szóló blokkot illeti: bizony, könnyebb lenne a terhem, ha megírhatnám, hogy „rajtam aztán igazán nem múlt!” Nyugdíjas papként a Regina Mundi területén lakom, ezért a Regina Mundi plébánosánál jelentkeztem legelőször. Szombaton az esti, vasárnap a 11-es és a szerda esti szentmisét vállaltam, amellet, hogy váci egyházmegyés pap vagyok, küldetésem elsősorban oda szól. Elkészítve egyéves nyugdíjas évem szolgálati statisztikáját, nem kis büszkeséggel kiálthatom világgá, hogy egy év alatt 32 egyházközségben szolgálhattam, 198 szentmisével, 15 kereszteleléssel, 5 esküvővel, 7 temetéssel, 2 aranylakodalmas pár megáldásával. A Regina Mundiban 94-szer miséztem, 2-szer kereszteletem és egy aranylakodalmas párt áldottam meg, Isten éltesse őket. A Szent Lászlóban (Jutaspusztán, Márkón, Csáton) 22-szer miséztem, 9-szer kereszteletem, 2-szer eskettem, egyszer temettem. A bazilikában kétszer miséztem, egyszer eskettem.

A kántor úr szerint Gyula atya nem volt kéréző típus. Érdekes lehet: Jézushoz egyszer ment valaki, hogy a tanítványa akar lenni, de Jézus elutasította. Másban meg Jézus látott „fantáziát”, de az meg Jézust utasította vissza a nagy vagyona miatt (Mt 19,22). Regulája azonban áll: „Kérjétek, és adnak nektek... zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek” (Mt 7,7). Hiszen szabad akaratot kapott Istentől az ember. Mindenesetre Jézus maga választotta ki apostolait (Mt 10,1).

A nekrológokban vissza-visszatér, kántor úrnál is idézhető, hogy Gyula atya halálával „akkora úr maradt utána, amit nehéz lesz betölteni, ha egyáltalán be lehet.” Nos, azt hiszem, hogy Gyula atya dicséretes ügybuzgalma ellenére sem lenne szabad ekkora negatív előítélettel várni az utódját. És nem csak azért, mert „pótolhatatlan ember pedig nincsen”, s ha „Jónás elmegy, jó helyette más”, hanem azért is, mert megeshet, hogy csupán egytalentumos lelkipásztora lesz a Regina Mundinak. De az az egytalentumos kamatoztatná a kapott talentumát: biztos kézzel választaná ki munkatársait, mert belátná, hogy mindenhez nem ért, nem

érthet, szakosítaná a szerteágazó lelkipásztori feladatokat, esetleg központosítaná is azokat.

Hálás szívvel emlékszem vissza legutóbbi állomáshelyemre, ahol 25 éven át szolgáltam. Volt egyházközségi elnököm, gondnokom, jegyzőm, pénztárosom, hitoktatóm, akik elvégezték a templomtorny rézzel borítását, a templomaljzat fűtésrendszerének kiépítését, márványlapokkal való befödését, a templombelső kifestését, freskók restaurálását – a romokban visszacapott emeletes iskolánk plébániává, katolikus kultúrcentrummá való kialakítását, a „körlet” díszburkolattal való ellátását. Ócsa mellett 1987-től 2006-ig a gondjaimra volt bízva Inárcs 3500 katolikusa is, 1972-től 1989-ig a Katolikus Szónak (a katolikus papi békemozgalom kéthetente megjelenő lapjának) voltam a szerkesztője, 1990-től 2008-ig a havonta megjelenő Ócsai Hírmondónak voltam a főszerkesztője, több, mint ezer cikket megírtam, hetente tíznél sohasem volt kevesebb hittanórám. Püspöki biztосként „lecsengettem” a dabas-sári iskolabotrányt, 1995-től mint prépost, díszes papi ornátusban, püspöksüvegben, mellkereszt-gyűrűben (pásztorbot nélkül) évente sok-sok búcsúi ünnepi misét „kellett” celebrálnom, természetesen Isten segítségével, s annak a tudatában mindig, hogy más az, aki vet, más az, aki arat, de a növekedést az Isten adja (1Kor 3,7).

Az év végi hálaadáson elvégeztem a szokásos, kötelező hálaadást, meghallgattam elnököt, gondnokot, jegyzőt, pénztárosom beszámolóit, s ők meghallgatták az én lelkipásztori beszámolómat, s a hívekkel együtt elcsodálkoztunk azon, hogy beépítettünk 130 milliónál több forintot, pedig volt minden évben elsőáldozás is, két-három évenként bér-málás, elsőpéntekes betegellátások, s minden, ami kellett. És mindezt azért, mert elfogadtam püspököm intelmét: „Atyák, Isten megteremtette már azt a 3-4 embert, akit nekünk, papoknak meg kell találnunk, és meg kell szólítanunk.”

És ez a felismerés, Istenben bízva, ha gyümölcsöző volt Isten országának váci térfelén, gyümölcsöző lehet a veszprémi térfelén is. Nekünk csak annyi a feladatunk, hogy megszólíthatóak legyünk.

Őrizzük meg Gyula atya emlékét, és nyitott szívvel fogadjuk utódját!

Tóth Péter Domonkos
c. prépost, ny. ócsai plébános

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

**Agatha Christie: A sötétség angyala
Betlehem felett**

A krimi koronázatlan királynője már megszólalt Krónikánkban, amikor az augusztusi számban Mária mennybevételenek csodáját regéli el.

Most, a karácsonyi ünnepkörben a betlehemi barlangba, a megváltó születési helyére indulunk el a legendában, ahol Máriának, a boldog fiatal anyának megjelenik a sötétség angyala, hogy megkísértse. Csodálatos szépségével, sátni mosolyával szinte elvarázsolja Máriát. Így mutatja meg neki fia földi életének megpróbáltatásait, szenvedését. Így akarja rávenni a gyermeke jövőjétől rettegő anyát, hogy döntsön sorsáról: életéről vagy haláláról. Erről és Mária válszáról szól a legenda.

Mária a jászolban fekvő csecsemőjére pillantott. Amint mosolyogva nézte a gyermeket, büszkeséget és boldogságot érzett.

Hirtelen szárnyuhogás hallatszott... Az ajtóban egy csodálatos angyalt pillantott meg. Szépsége elkápráztatta Máriát. Az angyal megszólalt: – Beszélni akarok veled, ezért jöttem. Mivel kedves vagy Isten előtt, segítségemmel a jövőbe láthatsz. – Az ő jövőjébe? – kérdezte Mária várakozásteljes örömmel. – Igen, add a kezed! – A kéz égetett, mint a tűz, de nem hagyott sebet.

Az angyal megnyugtatta: – Ne félj! Én halhatatlan vagyok, az én érintésem idegen számodra. – Ekkor kitérte hatalmas szárnyait az alvó kised felett, és így szólt: – Nézz a jövőbe, anya, és lásd fiadat!

És amint Mária maga elé tekintett, az istálló falai hirtelen köddé váltak szemei előtt, és egy kertet látott. Éjszaka volt, ragyogtak a csillagok, és a kertben egy férfi térdre borulva imádkozott. Mária anyai szíve azt súgta, hogy ez az ő fia.

Ekkor a férfi felemelte a fejét, és Mária lélegzete elállt az arcára kiült gyötrelmé láttán. Ilyen keserű szenvedésnek még soha nem volt tanúja. Tartásán látszott az elhagyatottság, amely szinte a földre sújtotta. Istenhez fohászkozott, hogy a kínszenvedés pohara vétessék el tőle, ám kérésére nem jött válasz. Má-

ria sírva kiáltott fel: – Miért nem válszol Isten, és miért nem vigasztalja meg? – Nem egyezik Isten tervével, hogy vigaszt kapjon – mondta az angyal. Mária alázatosan fejet hajtva így szólt: – Nem ismerhetjük Isten kifürkészhetetlen terveit. De hát nincsenek a fiamnak barátai?

És a kép változott. Mária mély álomba merült embereket pillantott meg. – A fiamnak most szüksége van rájuk, és nem törődnek vele? – szólt keserűen. – Ezek csak esendő emberek – válszolt gúnyosan az angyal, és tovább suhogott az angyalszárny. Mária egy hegyre kanyargó utat látott. Az úton három embert pillantott meg, akik hatalmas keresztet hurcoltak egy római katonából álló csapat kíséretében, mögöttük nagy tömeg kígyózott. – Mit látsz most? – kérdezte az angyal. – Három bűnözőt, akiket a kivégzésre hajtának. – A középben haladó férfi megbotlott, és elesett. Mária borzadva ismerte fel tulajdon fiát. – Nem, az nem lehet, hogy bűnöző lett a fiamból! – jajdult fel.

Az angyalszárny újra meglebbent, és Mária három keresztet látott a hegytetőn. A középsőn, a haláltusájában küszködő férfiban felismerte a fiát. Látta, ahogy kiszáradt ajka megnyílt, és ezt mondta: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

Mária felzokogott. – Nem, ez nem lehet igaz! Ő nem tehetett semmi rosszat. Itt valami rettenetes tévedés történhetett. Összetévesztették valakivel, másnak a bűnéért szenved.

Az angyal újra megsuhogtatta a szárnyát, s Mária most a jeruzsálemi templom főpapját pillantotta meg, akit legjobban tisztelt a földön. Mária csak ámulva nézte, amint ünnepélyesen feláll, és megtépve ruháját, így szól: – Ez a férfi istenkáromló! – Az ő fiáról beszélt.

A kép ekkor hirtelen eltűnt, csak az istálló kopott falai látszottak, és Mária reszketve, megtört hangon sírt fel: – Nem tudom elhinni! Az én családom istenfélő. Fiunkat gondosan neveljük majd az ősi hitre. A mi fiunk soha nem eshet az istenkáromlás bűnébe, képtelen vagyok elhinni. Mindez, amit mutatál, nem lehet igaz! – S szólt az angyal:

– Amit megmutattam neked, az az igazság. Hiszel most már nekem?

Mária szeméből ömlött a könny, amint a jászol fölé hajolt, mintha védelmezni akarná gyermekét.

Az angyal így szólt: – Ezért jöttem hozzád, Mária. Láttad a jövőjét. Alkalmat kaptál, hogy gyermeked éljen vagy meghaljon.

Mária lehajtott fejjel motyogta: – Isten nekem adta. Ha most Isten elveszi, bár a szívem megszakadna is, meghajolnék akarata előtt. – Az angyal így válszolt: – Tiéd a döntés lehetősége. Hátároznod kell! Élete vagy halála tőled függ. – Mária rövid ideig hallgatott. Átgondolta az eléje vetített képeket, majd így válszolt: – Én, a tudatlan, egyszerű asszony nem érthetem meg Isten magasságos tervét. Az Úr nekem adta ezt a gyermeket. Életét csak az Úr veheti el, aki minden élet forrása, én nem rendelkezem felette.

Hirtelen fény támadt, és az angyal eltűnt. – Helyesen cselekedtél, asszony – mondta József. – Egy szót sem hiszek az egészből. Gondosan fogjuk nevelni fiunkat. A műhelyben fog dolgozni. Szombatunként velünk jön a zsinagógába, különösen fontos a vallás oktatása. – József a jászolra pillantott. – Nézd, hogy mosolyog! – Valóban, a fiúcska ragyogva anyja felé nyújtotta a kezét, mintha ezt akarná közölni: – Helyesen cselekedtél.

Eközben a kék égbolt magasában a sátán remegett a dühtől. – Kudarcot váltottam, bevallom, de egyszer eljön majd a nap, amikor a fia éhes, fáradt és gyenge lesz. Akkor majd egy magas hegycsúcsról megmutatom földi birodalmamat, és országom urává teszem őt. Ha csak egyetlen gesztussal imádná engem, ő uralkodna minden város, király és nép felett. Biztos vagyok abban, hogy ennek a kísértésnek nem tud majd ellenállni.

És Lucifer felfuvalkodottságában felnevetett, majd lángoló üstökösként átvillant az égen, és lezuhant a mélységbe.

És keleten hatalmas fény jelent meg az égen. – Bizonyára nagy ember született – mondogatták az emberek.

A betlehemi barlangban meg nagy vigassággal köszöntötték a gyermeket, aki nevetett mindenkire. – Látjátok – ujjongtak a pásztorok –, mindenkit szeret. Soha nem született még ilyen gyermek a világra.

N. E.

Kitekintő

Bocsánatkérés és megbocsátás – karácsonyi népszokásaink

A múzeumbaráti kör vendégeként a veszprémi Laczkó Dezső Múzeumban Jáki Sándor Teodóz bencés zenepedagógus, „a csángók apostolaként” is emlegetett Julianus-díjas népzene kutató tartott előadást a karácsonyi ünnepekről, népszokásokról.

Olyan szokásokról is, amelyek valamikor talán az egész magyarok lakta területen ismertek voltak. Ez utóbbiak közé tartozik az ostyahordás és a hozzá kapcsolódó szentestei bűnbánat, amely nél-

kül a felvidéki magyaroknál, de Lengyelországon is elképzelhetetlen az ünnep, s amelyet még hazánk északkeleti területein is őriznek egyes vidékeken.

Régen advent utolsó hetében a harangozó és a kántor ostyát süttetett, és azt vitték házról házra a gyermekek, énekelve: „Békesség hirdető Istennek anyyala, / ki a pásztorokat útbaigazítja, / hogy menjenek gyorsan Betlehem városba, / ott találják majd a Jézust a jászolyba...”, majd a végén még hozzátették: „Hogy karácsony napját érhessék kendtek is!” Minden családnak küldettek annyit az ostyából, ahány tagú volt a család. És még egyet a karácsonyfára, s másikat, hogy szögezzék föl a mesteregrendára figyelmeztetésül: maradjon velük egész esztendőben karácsony békesége! A gyermekek az osztáskor adományokat kaptak ilyenkor. Ma ostyasütő mester készíti ezeket a nagyméretű ostyákat, amelyeken a sütőnyomat a havas házak és a templom fölött egy trombitát fúvó angyalkát ábrázol, aki a gyermek Krisztus érkezését adja hírül, s fenn a magasban a betlehemi fényességes csillag mutatja az utat a háromkirályoknak.

Ezt az ostyát szenteste minden családban a férj adja a feleségnek és vi-

szont, a gyermekek az apjuknak, anyjuknak, nagyszülőknek és viszont, amikor a család összegyűlik a karácsonyfa mellett, miközben bocsánatot kérnek kölcsönösen egymástól, ha az eltelt esztendőben valamivel megbántották volna a másikat. A megbocsátás jele, hogy akitől bocsánatot kérnek, egy-egy darabot tör a felkínált ostyából. Az ostyapapanások hangja a szeretet legszebb zenéje, mondta Teodóz atya, aki egy egész kosárra valót hozott ebből az ostyából, és minden résztvevőnek osztott egy kis csomaggal az ünnepekre.

Toldi Éva
Magyar Kurír

Imahét a Krisztus-hívők egységéért – 2010. január 17–24.

Az idei évben az imahét mottója:
„Ti tanúi vagytok ezeknek”
(Lk 24, 48)

Lapzártáig a városi közös imádságok programja még nem alakult ki. Kérjük, figyeljék a templomi hirdetést és a kiírást!

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai januárra:

Általános: Hogy a fiatalok tudják felhasználni a modern tömegtájékoztatási eszközöket személyes fejlődésük és a társadalom jobb szolgálatára való felkészülésük javára.

Missziós: Hogy minden Krisztusban hívő ébredjen tudatára annak, hogy az evangélium hatékonyabb hirdetése a valamennyi keresztény közötti egység felétele.

Január 10-én ünnepeljük **Urunk megkeresztelkedését**. Ezzel az ünneppel zá-

rul le a karácsonyi ünnepek, és kezdődik az évközi idő nagybőjt előtti része. Ez a nap egyúttal az **elvándorlók és menekültek világnapja**.

Január 18. Árpád-házi **Szent Margit** szűznek, a magyar leányifjúságunk védőszentjének ünnepe.

Január 25. **Szent Pál apostol megtérése** az ünnepe.

Január 31-én tartja az **egyházközéleti képviselő-testület** a soron következő rendes gyűlését, amelynek a témája a 2009. évi számadás és a 2010. évi költségvetés megtárgyalása. A számadás és a költségvetés a gyűlést követő két héten

át a plébániai irodában közzszemlére lesz kitéve. A hivatali időben bárki számára megtekinthető.

Február 2. **Gyertyaszentelő Boldogasszony**nak, Urunk bemutatásának az ünnepe. Este 6 órakor is lesz szentmise, és ezen végezzük az ilyenkor szokásos gyertyaszentelést.

Február 2. egyúttal könyörgőnap a **szertzesi hivatásokért**.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
jan. 17.	Iz 62,1-5	1Kor 12,4-11	Jn 2,1-11
jan. 24.	Neh 8,2-4a.5b.8-10	1Kor 12,12-30	Lk 1,1-4; 4,14-21
jan. 31.	Jer 1,4-5.17-19	1Kor 12,31-13,13	Lk 4,21-30
febr. 7.	Iz 6,1-2a.3-8	1Kor 15,1-11	Lk 5,1-11

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzártá: minden hónap 20-án